

комъ, „на ножъ“ и съ викъ „ура“ го принудиха да търси спасение въ паническо бѣгство.

Часть отъ останалитѣ защитници на великата турска империя бѣха избити, а друга — пленени живи.

Желанието за бой увлече и полковитѣ подрѣжки — 2-а дружина, толкова напредъ, че 5-а рота, при върха „Герджикъ-тепе“ се бѣше слѣла въ една линия съ подрѣжката на 3-а дружина.

Нашето нескорострелно артилерийско отдѣление още не вземаше участие въ този предварителенъ бой. Щомъ, обаче, се чуха първитѣ неприятелски артилерийски изстрели отъ височинитѣ на изтокъ отъ с. Хасково, нашата артилерия побърза да заеме позиция на очистеното отъ турската пехота „Герджикъ-тепе“ и веднага откри убийственъ огънь.

Последната опора на турцитѣ бѣше „Митническия пунктъ“ — добре укрепена позиция, съ отлично маскирани окопи и траверси. Тукъ, тѣ решиха да дадатъ последния си отпоръ и откриха честъ огънь по настѣпващитѣ наши части. Но какво може да спре стихията, която помиташе всичко! Хората се надпреварваха, надпреварваха се роти, дружини... Нѣмаше вече строй! Всѣки искаше да бѣде пръвъ!

Въ това време, единъ смѣлчакъ, засмѣнъ до уши, на буенъ конъ, препускаше подъ градъ куршуми къмъ 3-а дружина. Конния ординарецъ Мирчевъ отъ щаба на полка, носеше съ гордостъ заповѣдъ до дружинния командиръ, дружината да настѣпи и атакува Митницата. Нима спотаенитѣ редици не се питаха, при видътъ на този нехайникъ, „какви сж тѣзи хора? За какво идатъ тѣ? Защо тѣй засмѣно и безъ страхъ посрещатъ тѣ смъртоносната пѣсенъ на нашитѣ куршуми“? Още тогава тѣ разбраха, че тѣзи дребни хора въ сиви шинели и въ царвули сж всички като Мирчевъ, ординареца отъ щаба на полка. Разбраха тия нещастни азиатци, че почва началото на тежкия край на тѣхното вѣковно владичество надъ българитѣ въ Балканския полуостровъ.

Остръ металически звукъ процепи влажниятъ въздухъ и отекна въ разтупанитѣ сърдца на войницитѣ отъ 3-а дружина. Сигналътъ бѣ даденъ и атаката почна. Неприятеля отслаби стрелбата, онѣмя и въ пѣленъ безпорядѣкъ, се изгуби къмъ югъ, носейки съ себе си първитѣ картини отъ българския ужасъ, който преследва турската армия и не ѝ даде покой чакъ до Чаталджа.

Тукъ нѣмаше вече подрѣжки, всичко бѣше бойна верига. Самъ командира на полка, съ цѣлиятъ си щабъ на коне, настигна 9-а рота и подъ градъ куршуми, се понесе съ общия устремъ къмъ зданието на Митницата, подъ звучитѣ на „Шуми-Марица“.

Тритѣ табура отъ 28 турски полкъ отъ IV Одрински корпусъ, които взеха участие въ този бой, ще помнятъ първата си среща съ 2 и 3 дружини на 11 пех. Сливенски полкъ. 120 здрави пленници, толкова убити и ранени и множество